ताडयिष्यामि। एवं तेन तद्ध्यानावस्थितेन पादप्रहारस्तथा मुक्तो यथा स घटो भग्नः। घटान्तर्वर्तिभिः सक्तुभिश्च पाण्डुरतां गतः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

अनागतवतीं चिन्तामसम्भाव्यां करोति यः।
स एव पाण्डुरः शेते सोमशर्मपिता यथा ॥६०॥ ५

सुवर्णसिद्ध आह। एवमेवैतत्। यतः

यो लौल्यात् कुरुते कर्म नैवानर्थमपेक्षते।
विडम्बनामवाप्नोति स यथा चन्द्रभूपतिः ॥६१॥

चक्रधर आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चिन्नगरे कथा चन्द्रो नाम भूपतिः। तत्पुत्रक्रीडार्थं वानरयूथं तिष्ठति। ते नित्यमे ॥१०॥ वानेकभोजनभक्ष्यादिभिः पुष्टिं नीयन्ते। अथ वानरयूथाधिपो यः स औशनसवार्हस्पत्यचाणक्यमतवित्तदनुष्ठाता च तान् सर्वानप्यध्यापयति स्म। तस्मिन् राजगृहे लघुकुमारवाहनयोग्यं मेषयूथं तिष्ठति। तन्मध्यादिको जिह्वालौल्याद्दर्निशं महानसे निःशङ्कः प्रविश्य यत् किञ्चित् पश्यति तत् सर्वं भक्षयति। तं च सूपकारा यत् किञ्चित् १५ काष्ठपाषाणमग्रे पश्यन्ति तेन ताडयन्ति। सो ऽपि वानरयूथपस्तं दृष्ट्वा व्यचिन्तयत्। अहो मेषसूपकारकलहो ऽयं वानराणां क्षयाय भविष्यति। यतो ऽन्नस्वादलम्पटो ऽयं मेषो महाकोपाश्च सूपकारा यथास्थानासन्नेन वस्तुना प्रहरन्ति। तद्यदि वस्त्वन्तराभावात् कदाचिदुल्मुकेन ताडयिष्यन्ति। तद्वर्णाप्रचुरो ऽयं मेषः स्वल्पेनापि वह्निना प्रज्वलि २० ष्यति। तद्दह्यमानः पुनरश्वकुट्यां समीपवर्तिन्यां प्रवेक्ष्यति। सापि तृणप्राचुर्यात् ज्वलिष्यतीति। ततो ऽश्वा वह्निदाहमवाप्स्यन्ति। शालिहोत्रेण पुनरेतदुक्तं। यद्वानरवसयाश्वानां वह्निदाहदोषः प्रशाम्यति। तन्नूनमस्माकमुपस्थितो मृत्युरिति। एवं निश्चित्य सर्वान् वानरानाहूय रहसि प्रोवाच। २५